# Κυριακή της Σαμαρείτιδος: Η επίσκεψη του Χριστού

**Categories :** ΘΕΟΛΟΓΙΑ

**Date :** 12 Μαΐου, 2023

Ένα γεγονός πού ἔλαβε χώρα πρίν ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή. Τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό γεγονός τῆς **συνάντησης τοῦ Κυρίου μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ μιά γυναῖκα καταγόμενη ἀπό τή Σαμάρεια**. Τά μηνύματα πού ὡς εὔοσμο θυμίαμα ἀναδύονται ἀπό τή σημερινή εὐαγγελική διήγηση εἶναι ἀναμφισβήτητα κατ' ἐξοχήν ἀναστάσιμα καί προσιδιάζουν ἀπόλυτα στό χαρμόσυνο κλίμα τῆς περιόδου.

Ὁ Χριστός, «κεκοπιακώς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας», μέσα στόν καύσωνα καί τόν κόπο τῆς ἡμέρας, μαζί μέ τούς μαθητές καί πιστούς ἀκολούθους του, φτάνει λίγο ἔξω ἀπό τήν πόλη Συχάρ. Οἱ μαθητές πηγαίνουν στήν πόλη γιά νά ἀγοράσουν κάποια τρόφιμα, ἐνῶ ἐκεῖνος κάθεται νά ξεκουραστεῖ γιά λίγο σέ ἕνα πηγάδι « πλησίον τοῦ χωρίου ὅ ἔδωκεν Ἰωσήφ Ἰακώβ τῷ υἱῷ αὐτοῦ». Ἐκεῖ τόν πλησιάζει μιά γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε καταγωγή ἀπό τή Σαμάρεια, κρατώντας ἕνα σκεύος γιά νά τό κατεβάσει στό βάθος τοῦ πηγαδιοῦ καί νά ἀντλήσει νερό. Ἤθελε ἔτσι νά ἱκανοποιήσει τή φυσική της δίψα καί νά μεταφέρει νερό στούς οἰκείους της, ὥστε νά ξεδιψάσουν καί ἐκεῖνοι.

**Τό δῶρο πού Ἐκεῖνος κομίζει**

Ὁ Χριστός ἀπό τήν ἄλλη, ὁ παντογνώστης Σωτῆρας τοῦ κόσμου, ἀποφασίζει μέσω τοῦ διαλόγου πού ἀκολουθεῖ, νά εἰσέλθει στό βαθύ πηγάδι τοῦ « εἶναι» αὐτῆς τῆς γυναίκας, γιά νά προσφέρει τή σωτηρία
στήν ψυχή της, νά τήν ξεδιψάσει ἀπό τήν ξηρότητα τῆς ἁμαρτίας, μέ ἐκεῖνο τό νερό πού καί αὐτή μέ τή σειρά της θά μποροῦσε ἔκτοτε νά μεταδώσει θεραπευτικά στούς συνανθρώπους της.

Ὁ Ἰησοῦς, «ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τά ὑπερῷα αὐτοῦ», προχωρεῖ, ζητάει νά πιεῖ νερό ἀπό αὐτήν τήν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, τό πρόβατο αὐτό πού σωτηρία μπορεῖ νά βρεῖ μόνο στή δική του μάνδρα. **Ἐκεῖνος γνωρίζει μέν ὡς πάνσοφος τίς ποικίλες φυλετικές, ἐθνολογικές, θρησκευτικές διαφορές πού οἱ ἄνθρωποι ὑψώνουν ὡς τείχη**

**μεταξύ τους, ἀναγνωρίζει ὅμως μόνο τό ἀνθρώπινο πρόσωπο πάνω ἀπό κάθε μεταπτωτική διαφοροποίησή του, πού πονάει καί ὑποφέρει μακριά του.**

**Ἕνα διαφορετικό νερό**

Ὁ Χριστός λέει στή γυναῖκα ἀπό τή Σαμάρεια, καί μέσω αὐτῆς σέ ὅλα τά ἔθνη, ὅτι ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ νά τήν εὐεργετήσει μέ μιά δωρεά πού ὅμοιά της δέν ἔχει δεχθεῖ, μέ νερό πού ὅμοιό του δέν ἔχει βρέξει ποτέ τά χείλη της. Παρακολουθοῦμε λοιπόν σέ τοῦτες τίς εὐαγγελικές ἀράδες τό ἐνδιαφέρον καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τήν κένωσή του, τήν κατάδυσή του στό βάθος τῆς ἀνθρώπινης αὐτῆς ψυχῆς, χωρίς ὅρους καί χωρίς ὅρια. Χρειάζεται νά κατανοήσουμε ὡς παιδαγωγούμενοι ὅτι στά δικά του θεϊκά μάτια δέν ἔχουν καμία ἀξία καί καμία σημασία οὔτε τά δικά του ἀνδρικά Ἰουδαϊκά ἐνδύματα, οὔτε τά γυναικεῖα Σαμαρειτικά τῆς συνομιλήτριάς του. Ὁ Χριστός τήν καλεῖ νά φωνάξει τόν ἄντρα της καί τῆς ἀποκαλύπτει μέ τήν παντογνωσία του ὅτι ἡ ζωή της μέχρι ἐκείνη τή στιγμή ἦταν ζωή νοσηρά κοινωνική. **Δέν τήν ἀπαξιώνει, δέν τήν ὑποβιβάζει, δέν τή διαπομπεύει στούς ἀνθρώπους καί συμπολίτες της, ἀλλά τῆς ἀντιπροτείνει μιά καινούργια κοινωνία, αὐτή τῆς ἀληθινῆς προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ**, τῆς «ἐν πνεύματι» δηλαδή «καί ἀληθείᾳ» προσκυνήσεώς του.

Ἰουδαίους καί Σαμαρεῖτες τούς χώριζαν ἔριδες γιά τό πῶς πρέπει νά προσκυνεῖται ὁ Θεός· τούς χώριζαν μεταξύ τους, τούς χώριζαν καί ἀπό τόν Θεό. Ὁ Θεός, ὅμως, ἔχει ἤδη ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη διευκρινίσει ὅτι ἡ ψυχή μας μπορεῖ νά τόν δοξάζει «ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ». Ὁ τρόπος, λοιπόν, καί ὄχι ὁ τόπος, κάνει τόν γνήσιο προσκυνητή, τόν αὐθεντικό κοινωνό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῆς εἰκόνας του μέσα στόν κόσμο, πού εἶναι ὁ συνάνθρωπος.

Ἡ Σαμαρείτισσα ξεδιψασμένη μέ ἕνα ἀληθινά πρωτόγνωρο ξεδίψασμα τρέχει νά μεταδώσει τή **γνήσια, καί γι' αὐτό πειστική χαρά** της στούς συνανθρώπους της. Εἴθε, ἀδελφοί μου, νά γίνει ἡ μίμησή της καί δικό μας ἀναστάσιμο βίωμα καί κήρυγμα.

Ἀρχιμ. Ἀ. Ἀ.

*(Πηγή: “Φωνή Κυρίου” ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3599), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)*